

ИЗЈАВА

Ја **Дарко Милановић**, од оца Звонака, рођен у Републици Црној Гори 05.02.1972. године, држављанин Републике Србије са станом на адреси [REDACTED]

[REDACTED] до сад не осуђиван, против мене се не води никакав кривични поступак, под пуном материјалним и кривичном одговорношћу дајем следећу изјаву у својству сведока тужилаштва а у предмету Перишић Момчила и осталих а који се води пред Вишим судом у Београду:

Завршио сам Средњу војну школу смер пешадија 1990. године и каријеру активног подофицира сам започео у батаљону војне полиције специјалне намене познатијем као „Кобре“. Активну војну службу сам напустио дана 1997. године. Више пута сам похваљиван за храбрости и самоиницијативу у ратним условима а добио сам на поклон од министра пиштољ марке „глок“.

Након напуштања активне војне службе налазио сам се у пратњи генерала Момчила Перишића најпре као његов лични телохранитељ док је господин Перишић био један од опозиционих лидера ДОС-а. Након петоктобарских догађаја и смене Милошевићевог режима и уласка генерала Перишића у Владу Републике Србије на место потпредседника Владе задуженог за националну безбедност и председника Одбора за безбедност савезене Скупштине СР Југославије сам прешао у Савезно министарство унутрашњих послова на чијем челу је био министар Зоран Живковић. У то време је Председник СРЈ био Воислав Коштуница а Премијер Републике Србије Зоран Ђинђић.

Први пут сам посетио своју бишу јединицу „Кобре“ од момента када сам напустио активну службу, на чијем челу је био Стојан Кљајић, отприлике септембра 2001. године.

Том приликом смо разговарали о обичним темама, о мојој новој служби у МУП-у, породици али смо причали и о томе где радим и кога све обезбеђујемо. У том моменту сам то схватао као обичне теме двојице бивших колега. Са Кљајићем сам се видео неколико пута а на једном од тих неформалних састанака ме је упознао са Ранковић Велизаром званим Веља. Поменути официр војне безбедности је био изузетно љубазан и предусетљив у нашим разговорима. Мислим да су он и командант „Кобри“ пуковник Кљајић били класићи. Након тога сам све контакте имао са Ранковићем.

Њега је занимало више детаља из описа мог посла а који се тичу самог генерала Перишића. У почетку сам то схватао као део контраобавештајне заштите јер су нам послови били слични и припадници „Кобри“ су већ обезбеђивали неке ВИП личности. Са господином Ранковићем сам се састао више пута, отприлике седам до осам пута у седишту „Кобри“ или у угоститељским објектима попут кафића „Сер Жиле“ на Бањици. Тим састанцима није присуствовао Кљајић. Тад сам већ био увучен у вешто исплетену мрежу од стране официра безбедности којом приликом су ми причали о патриотизму, каријери и интересу државе и слично. У том тренутку нисам био свестан у шта ме увлаче. Официр Ранковић Велизар звани Веља ми је дао мобилни телефон преко којег ћемо у будућности одржавати

везу, мислим да је био број телефона 063 363 126. Преко тог телефона смо се чули и заказивали наше састанке или причали о стварима које су служби биле интересантне. Незнам да ли је веза преко тог телефона била заштићена, да ли је војна сужба безбедности снимала моје разговоре или прислушкивала околину у којој се крећем. Такође не знам да ли је војна служба преко праћења тог телефона пратила кретање моје и генерала Перишића. Ранковић ми је у више наврата рекао да зна куда се крећемо те ми је поменуо Аутокоманду на којој сам био са генералом Перишићем по неком кишном дану где ми је напоменуо да је била киша, затим ми је помињао Сајам и сличне локације говорећи да они све знају. Имао сам утисак да је желео да ми скрене пажњу да пазим шта радим јер они све знају иако сем тог што смо заиста у то време били на овим местима нисам видео други значај нашег праћења. Мој контакт са Ранковићем се завршио у јесен 2001. године када ме је упознао са Телесковић Драганом који је био једнако љубазан и предусетљив. Војска је знала за стан који сам изнајмио а када су га обили такође сам знао или претпостављао да су то урадили да би га озвучили јер ништа није било украдено из стана. Ја не знам ко је конкретно озвучио службени ауто ауди који смо користили нити ко је озвучио стан.

Са поменутим Телесковићем сам се од касне јесени 2001. године састао више пута у граду, отприлике до десет пута. Контакт смо наставили искључиво преко поменутог броја телефона. Виђали смо се у кинеском ресторану на почетку Бирчанинове улице. Такође смо се виђали и у другим ресторанима и кафићима који су били у Сарајевској улици. Претпостављам да је то њему највише одговарало јер су зграде Управе безбедности Војске Југославије биле у околини. Разговори са Телесковићем су били конкретнији и већ сам тад наслутио да сам ушао у нешто што не желим. Он је од мене затражио да му донесем документацију коју је Перишић добијао од Влајковића што сам ја и урадио негде крајем 2001. године, сећам се да је било хладно време и да сам био у дебелој јакни. Радило се о једном од колегијума Начелника Генералштаба ВЈ. Он је погледао, преписао неке ствари из заглавља документа и вратио ми исти. Ја сам након тога та документа уништио. Мислим да см му у два наврата доносио документа које је Перишић добијао од Влајковића за потребе Владе Србије јер је Перишић у то време био потпреседник Владе. Телесковић је увек је имао наступ да ће ме он заштитити и да не морам да се бринем те да смо ми ипак колеге које су на истом задатку и слично. О овим стварима никада нисам причао ни са ким тако да ни моја породица и колеге нису ништа знали. Пошто сам у животу био припадник и једне и друге службе безбедности знао сам да моји сусрети са њима нису без икаквог разлога али стварно у том тренутку нисам знао у ком ће то правцу да иде. Из опрезности сам рекао свом надређеном Ненаду Баточанину да нас прате не прецизирајући о коме се ради. Имао сам утисак да он то није озбиљно схватао или је можда мислио да се ради о другом кругу контраобавештајне заштите Перишића због активне потернице од стране Хрватске.

У ноћи кад су Перишића ухапсили ја сам био на фудбалу у Панчеву, па су ме позвали да хитно дођем у Катанићеву улицу где је била једна од војних зграда, мислим да је у њој била Обавештајна управа, уједно су ме обавестили да је Перишић ухапшен. О томе ме обавестио, мислим Телесковић, на број телефона

који су ми дали. На тај број су ме звали само Телесковић и Ранковић. Заправо ме звао више пута али како сам био на фудбалу нисам имао телефон при руци. На моју опаску да бих морао да обавестим претпостављеног старешину, рекао ми је да је лично председник Коштуница наредио да прекинем сваку активност те да дођем у Катанићеву улицу на Врачару.

Ја сам поступио како су ми рекли и дошао пре поноћи на Врачар. Сместили су ме у једну канцеларију и нико ми се није обраћао до пред зору. Тада је у канцеларију дошао Ранковић, више службен а мање пријатељски расположен и рекао ми да морам да потпишем изјаву која је била на око 8. страница ситно куцаног текста. Питао сам га да ли могу да прочитам изјаву коју дајем јер сам на то имао право, добро сам у то био упућен због природе мага посла, он ми је одговорио да нема шта да се чита већ да је интерес државе и народа у питању те да се изјава мора потписати одмах да не би и сам имао проблема. Како сам знао да је Перишић ухапшен те сам под утисцима и припремама које су вербално самном рађене месецима уназад, потписао и то сваку страницу по на особ. И данас се кајем што сам то урадио. Сво време су ми говорили да не бринем и да ја нећу имати никаквих проблема ако будем сарађивао са службом. Одатле смо отишли сви заједно око пола седам ујутру до кабинета генерала Перишића где је било и других официра безбедности и ту сам видео Перишића али и Драгана Телесковића који је носио официрску торбу на рамену и прошао је поред мене да ми се није ни јавио као да се уопште не познајемо. Разумео сам све и ја сам се правио да их не познајем. Телесковић је нешто узимао из радног стола Перишића али ја нисам видео шта је било у питању. У међувремену ме контактирао кабинет премијера Ђинђића, не могу да се сетим да ли је то био Јањушевић или неко други са захтевом да направим напишем извештај шта се све дешавало око хапшења Перишића. Ја сам тај извештај направио и доставио али нисам помињао епизоду са војном службом безбедности.

Сличан извештај сам доставио и савезном министарству унутрашњих послова и знам да су поднели кривичну пријаву против војске која ме је незаконито задржала али и њима сам прескочио део приче са војском.

Ја нисам трпео никакве последице у служби и по том питању је било онако како су официри војске и обећали.

Негде у јуну месецу 2001. године ме је звао Телесковић да се видимо а у вези сведочења у случају генерала Перишића и осталих и том приликом ми је лично уручио позив за сведочење. Телесковић је имао узречицу кад се неком обраћа, обраћа му се са „Роћко“ као нека скраћеница од рођак или нешто слично. Тад ми је рекао да се држим договора и изјаве коју сам потписао у Катанићевој а коју ће ми судија предочити. Телесковић ми је рекао шта ће бити тема саслушања те да је судија наш човек и да се не бринем. Саслушање је прошло као што је рекао, судија и тужиоц су ме наводили на оно што је њима било потребно а што се тицало састанака Перишића и Нејбора ког је војна служба звала „Брка“. Ако би неко питање било постављено од стране одбране а које би могло да открије моју улогу или начин како је афера исвабрикована, истражни судија би забранио одговор на то питање. И поред таквог односа судије и тужиоца нисам се осећао

пријатно јер сам већ схватао у шта сам увалио себе а нарочито генерала Перишића. У том тренутку нисам могао назад јер сам прешао црту коју нисам смео а за шта ми је и данас искрено жао.

Познато ми је да је Владан Влајковић као бивше војно лице достављао податке Влади Републике Србије на челу са премијером Зораном Ђинђићем а преко генерала Перишића. Није ми било познато одакле му ти податци нити је то уобичајена пракса да се пита. Закључио сам да чим Влада Републике Србије узима такве податке и информације да су оне онда валидне и из доброг извора. Ја сам заједно са секретарицом често штампао тај материјал и предавао га генералу лично или му је секретарица Весна носила. То је био период кризе у Копненој зони безбедности на југу Србије, побуне у затворима и све већег разлаза Војислава Коштунице и Зорана Ђинђића. Био је то период када су се актуелизовале истраге око убиства и транспорта Алабанаца са Косова у централну Србију, атенетата на Вука Драшковића, убиства новинара Славака Ђурувије, убиства бившег председника Србије Ивана Стамболића и других политичких и мафијашких убиства по Србији као што је убиство Жељка Ражнатовића Аркана, министра одбране Павла Булатовића и слично. Познато ми је да се о томе у круговима безбедности пуно причало али су о томе писале и новине. Медији су почели да преносе и ексклузивне податке о криминалу у Милошевићево време па тога није била поштеђена ни Војска Југославије на чијем челу се налазио генерал Небоша Павковић.

Са Владаном Влајковићем сам се упознао у ноћи 5. октобра 2000. године у Скупштини града Београда где су били и сви лидери ДОС-а. Виђали смо се пар пута у Влади Србије када би Влајковић долазио код генерала. Нисам знао чиме се приватно бави нити одакле му информације којима је располагао. После смо се први пут срели на суђењу у јулу 2002. године а након тога у Вишем суду у наставку суђења ове године.

Секулић Миодрага нисам познавао до почетка суђења и не знам ништа о њему осим оног што су медији писали.

Велизар Ранковић звани Веља понекад и данас пошаље поруку у којој ме позива на окупљање бивших припадника „Кобри“ и сем тог контакта других са њим немам.

Телесковић Драган сваке године ми честита рођендан поруком и сем тог контакта других са њим немам.

Моја изјава дата у предистражном поступку органима војне безбедности у Катанићевој улици је изјава коју су сачинили они а не ја. Ранковић Велизар је под претњом и притиском да ћу и сам одговорати изнудио мој потпис без да знам шта је садржај те изјаве. Слично је било и приликом саслушања код истражног судије где су ме сугестивним питањима наводили да опишем догађаје који су били извучени из контекста. Делимично сам био свестан својих поступака а делимично ми је био испран мозак причама о националном интересу и интересу државе као и причи о патриотизму. Имајући у виду моје године и ратне страхоте које су мало пре тога задесиле ове просотре поделегао сам утицају људи који су

злоупотребили и свој положај и мене те сам оптужио невинне људе тако што сам индиректно потврдио ствари које нисам видео нити чуо. Моја је грешка што сам Телесковићу причао о документацији коју Влада Србије добија преко Влајковића као и то што сам му нека документа носио на увид јер они очигледно нису знали која документа су у питању а ни ко им доставља. Моје досадашње изјаве осим изјаве дате пред судом у самом суђењу сматрам нетачним, извученим из контекста и свакако злоупотребљеним у сваком смислу.

На самом суђењу одбрана ми није постављала никаква питања јер вероватно нису очекивали да ћу почети да причам истину. Јако ми је било тешко након тог сведочења јер са годинама које сада имам још сам свеснији своје грешке и злоупотребе људи попут Телесковића и Ранковића. Након убиства Ђинђића и доласка Коштунице на власт било јасније шта су све били спремни да ураде ради политике. Не бих желео да ово звучи као политичка прича али са ове историјске дистанце то се свакако јасније види. Сад кад знам да је Перишић добровољно у Хагу провео 6 година, што у том тренутку сведочења нисам мога претпоставити, моје убеђење у његову невиност је апсолутно. Ову сам изјаву дао потпуно свестан свега што сам у њој написао како би ми савест била мирна, како моја покољења не би носила терет моје грешке. И после 18 година од хапшења Перишића лежем и будим се са теретом да сам оптужио невиног човека који ми је увек помагао у животу.

Јако ми је жао што сам учествовао свесно и несвесно у нечасном послу и што сам индиректно допринео оптуживању невиних људи иако сам и сам био жртва војне службе безбедности што ме не ослобађа моралне одговорности.

Спреман сам да се суочим са Ранковић Велизаром званим Веља и са Телесковић Драганом те да и упркос оволиком протоку времена их подсетим где смо се састајали о чему причали, шта сам им све давао од документације и на шта су ме све натерали.

Београд 07.09.2020. године

Изјаву дао
Дарко Милановић

Република Србија
ЈАВНИ БЕЛЕЖНИК
Борислава Роквић
Београд - Раковица
Пилота Михајла Петровића 70

УОП - I:4452-2020
Страна 1 (један)

Потврђује се да је -----
Дарко Милановић рођен/а 15.02.1972. (петнаестог фебруара хиљаду деветсто
седамдесет друге) године, са пребивалиштем у Београд [REDACTED]
[REDACTED] у присуству јавнобележничког приправника својеручно
потписао/ла ову исправу.-----

Идентитет подносиоца исправе утврђен је увидом у личну карту [REDACTED]
[REDACTED]-----

Исправа странке, написана на компјутерском штампачу и састоји се од 5 (пет)
страница/а, оверена је у 2 (два) примерка за потребе странке, а 1 (један) оверен
примерак, остаје код поступајућег јавног бележника.-----

Јавни бележник овером ове исправе потврђује потпис странке и не одговара за
садржину исправе.-----

Накнада за оверу 2 (два) примерака наплаћена је у укупном износу од 720,00
(седамсто двадесет динара) са урачунатим ПДВ-ом на основу члана 21 тарифног
броја 8 јавнобележничке тарифе.-----

ЈАВНИ БЕЛЕЖНИК
Борислава Роквић
Београд - Раковица
Пилота Михајла
Петровића 70

За јавног бележника
Јавнобележнички
приправник
Јелена Мијаљевић
број решења: IV-6-
9350/2019
од 11.12.2019 год.

УОП - I:4452-2020

Дана 07.09.2020. (седмог септембра две хиљаде
двадесете) године, у 12:37 (дванаест часова и
тридесет седам минута), у Београду, оверено у
2 (два) примерак/ка за потребе странке.

(потпис)

